

*Kesi se
zaljubila*
FIONA FODEN

Prevela Teodora Ilić

Izdavaštvo **vulkan**
Beograd, 2013.

Za Grejsi, s ljubavlju

♥ Ponedjeljak, 4. januar ♥

Sinoć mi se nešto strašno desilo. Otišla sam na spavanje kao i uvek, i kada sam se probudila, jedna sisa mi je bila veća od druge.

Propast! *Veća!* Zagledala sam je iz raznih uglova kako bih se uverila da nije optička varka, ili mi se samo pričinjava, jer sam i dalje bila u polusnu i pospana. Zapravo, nadala sam se da *i dalje* sanjam, da sam usred košmara o nejednakim grudima. Ali to nije bio slučaj. Mama je čangrljala dole i vikala: „Kesi, može li to malo brže? Pravim doručak i neću da pripremam za svakog odvojeno. Nije ovo restoran, znaš?“

„Silazim“, doviknula sam, opirući se želji da kažem „znam da nije restoran jer u restoranima služe hranu koju bih imala želju da jedem“. U svakom slučaju, u pitanju je bio samo tost (osećala sam kako gori), pa mi nije bilo jasno čemu tolika galama.

Sela sam na krevet, pogrbljena, i počela da razmišljam šta da uradim. Ovo ne bi bilo toliko loše da mogu da

upadnem u hibernaciju, kao kornjača, i da mi mama donosi hranu i sve ostalo gore, dok mi leva sisa ne stigne desnu. Ali za to nije bilo šanse jer mi polugodište počinje danas, a ne mogu da se ne pojavim, zar ne. Znam da će se svi hvaliti *skupim* poklonima koje su dobili za Božić... sve dok neko ne primeti da su mi grudi nejednake i ne uzvikne: „Hej, Kesi! A šta si ti dobila za Božić, jednu veću sisu? Ha-ha-ha!“ I onda bi moj život postao PAKAO.

Krenula sam i pozvala Maršu (čije je telo bez greške i kojoj je kosa *predivna*, duga i sjajna, gotovo skroz crna) i sve joj ispričala na putu do škole. Drugarice smo od kada je štrcnula temperu na mene u vrtiću i ponekad ne znam šta bih bez nje. Ume katkad da zapoveda pomalo, ali uvek zna šta radi. „Izgleda normalno“, rekla je žmirkajući u moje grudi dok smo išle.

„Nije normalno. Nešto sigurno ne valja. Pogledaj dobro.“

Otkopčala sam kaput i ona je stala i zablenu se u moje grudi, što je bilo malo neprijatno jer je Progonitelj Pol prolazio drugom stranom ulice. „Kesi, ništa im ne fali“, procedila je kroz zube. „Paranoična si...“

„Nisam! Sva sam nejednaka. Šta da radim?“

„Ne moraš *ništa* da radiš“, nastavila je Marša. „Izgledaš normalno, u redu?“

Ćutala sam nekoliko trenutaka. Nisam htela da čujem da izgledam normalno. Htela sam da mi leva sisa stigne desnu dok ne stignemo u školu – tj. u roku od sedam i po minuta ako hodamo polako.

„Možda mogu da mažem nešto na nju“, rekla sam gledajući u Maršu s nadom.

„Šta da mažeš?“ pitala je namrštena.

Slegla sam ramenima. „Nemam pojma. Kreme za rast možda? Nešto da mi, ovaj, podstakne hormone...“ Razmišljala sam o tome dok smo hodale. Da li kreme za rast stvarno postoje? Znam da muškarci mogu da kupe onaj losion da ga utrljavaju na glavu da im kosa ponovo poraste. Tata ga je jednom koristio, ali još uvek je ćelav, pa bih rekla da je sve to podvala. A šta ako *deluje*, i onda na levoj sisi počnu da mi rastu malje i završim dlakava kao morsko prase? Ili ako ova manja počne da raste, zahvati i ovu desnu i naduje se kao ogroman balon? Moraću da idem u bolnicu na operaciju smanjivanja. Onda će svi u školi pričati da sam išla na plastičnu operaciju.

„Ti si luda“, rekla je Marša uz kikot i utešno mi stisnula ruku. „U svakom slučaju, pročitala sam da je svima jedna malo veća od druge i da se na kraju izjednače.“

Hm. Ni to me nije ubedilo i mada sam prestala da pričam o tome, do trenutka kada smo stigle do Ivi, već mi je bilo pozlilo od sekiracije. Ona se nedavno priključila našem društvu – doselila se ovamo iz Škotske pre nekoliko godina – i jedna je od onih koje nikada nisu natmurene niti nervozne. Izašla je sva razdragana, srećna i sa jednakim grudima, isto kao Marša. Ja sam jedina nakaza. Možda sam neuhranjena zbog maminog lošeg kuvanja. Palo mi je na pamet da kao privremeno rešenje stavim nešto u levu korpu brusthaltera, čisto

dok se ne vrati u normalu. A šta sam imala kod sebe? Samo opremu za fizičko, a ništa od toga nije moglo da se oblikuje u prirodan izgled grudi.

„Ništa ti ne fali“, objasnila mi je Ivi kada sam joj ispričala. „Samo ti se učinilo.“

„Čak i da postoji mala razlika“, dodala je Marša uhvativši me podruku, „niko neće primetiti.“

Nastavile smo da hodamo u tišini. Zнала sam da samo hoće da me oraspolože, ali kod nas u Srednjoj školi „Tarmut“ ništa ne prolazi neopaženo. Pogotovo ako se radi o telu.

Ispred škole, svi su stajali u grupicama i uzbuđeno ćaskali o tome šta su radili za vreme zimskog raspusta. Išli su da gledaju klizanje na ledu i u kupovinu na rasprodajama. Roditelji Amber Lič iznajmili su roze limuzinu za njen rođendan. Ja sam gledala TV, bila u svojoj sobi i ispunjavala najgora moguća zaduženja koja mi je mama zadavala. Barem niko nije primetio moju situaciju sa grudima jer sam zakopčala kaput do grla.

Do početka prozivke bilo je tri minuta, tako da sam naterala Maršu i Ivi da pođu sa mnom do toaleta. Sve tri smo se nabile u kabinu i ja sam skinula kaput, duksericu i majicu i stajala tu u mom malom belom brusthalteru sa izbledelim tufnama. Marša je zurila. Ivi je zurila. „Rekla sam ti, Kes, meni izgledaju normalno“, rekla je Ivi, sada već malo manje sigurna.

„Meni su... ovaj, normalne“, složila se Marša. „Uostalom, svima su malo različite.“

„Tiše“, prosiktala sam jer sam čula da je neko ispred kabine.

„Šta vas tri radite unutra?“ čuo se šapat tihog ženskog glasa.

Sve smo ućutale.

„Šta izgleda normalno?“ pitao je taj glas. Bila je to Amber Lič. Ona pokušava da izgleda kao da ima šesnaest godina tako što stavlja osamdeset šest slojeva maskare, a ima tako piskav glas devojčice jer misli da dečaci to vole.

Nisam znala šta da preduzmem. Ako sve izađemo odjednom, Amber će svima razglasiti da ja, Marša i Ivi idemo zajedno u toalet. SAMO PO JEDNA OSOBA SME DA ULAZI U KABINU jedno je od osnovnih pravila škole. Ako nas prijavi, šta onda da kažem? Da mi je pozlilo i da sam odvukla Ivi i Maršu sa sobom? Jesam izgledala čudno, ali ne i kao da mi je pozlilo.

Ivi je počela da histeriše u tišini dok su joj se ramena tresla gore-dole, a kestenjaste lokne padale oko lica. „Šta je različito?“ zakreštala je Amber.

Najhrabrija, Marša je otključala vrata i izašla napolje, a za njom i Ivi i na kraju ja, crvena kao bulka. „Ne možeš da piškiš sama, Kesi?“ Pijavica Amber je razrogačila svoje bebaste plave oči, i to samo na mene, kao i obično. Okomila se na mene, a nikako mi nije jasno zašto.

„Pričale smo nešto u poverenju“, prasnula sam.

„O čemu?“ pitala je.

„Neću da ti kažem. To je *lična* stvar...“

„I...“ likovala je ona. „Šta je različito?“

Znala je o čemu se radi, ali je htela da čuje iz mojih usta. Videla sam da zna o čemu je reč jer me je gledala samozadovoljno i prsila se na mene. Sigurno je nosila novi brusthalter za podizanje grudi jer su joj štrčale kao kod „barbike“, samo što, očigledno, nisu bile plastične. Nekako sam stavila levu ruku preko leve strane tela kako bih prekrila nepostojeću sisu. „Ovaj, cipele“, promumlala sam. „Cipele su mi različite veličine.“ Pijavica je pogledala u moje tragične izlizane cipele na pertlanje, koje mama nikako neće da zameni jer „mogu još dosta da se nose, Kesi“. Što znači: još uvek nisu dostigle stupanj srednjovekovne sprave za mučenje...

„Lepe cipele“, narugala se Amber. „Dobila si ih za Božić?“

„Ne“, zarezala sam.

„Jao. Jadna Kesi u odrpanim cipelama. Znači, nisi dobila mnogo poklona? Mama ti ne zarađuje mnogo od friziranja pasa?“

„Zarađuje“, prasnula sam, pokazavši glavom Marši i Ivi da je vreme da krenemo jer se zvono za prozivku oglasilo. Dok smo brzo odlazile, i dalje sam je čula kako se kikoće iza nas, bez sumnje smišljajući kako da mi upropasti ostatak života.

A onda je, odjednom, taj dan i moj život – sve – postalo lepše. Sve te brige oko mojih grudi i Amber samo su mi isparile iz mozga jer odmah u prvoj klupi sedeo je jedan novi dečko. Pogledala sam ga i pokušala da skinem oči s njega dok sam išla prema klupi, ali prosto nisam mogla. „Razrede, ovo je Oli Pejton“, rekao je profesor Filding. „On se nedavno doselio u Tarmut, pa se nadam da ćete mu svi poželeti dobrodošlicu.“ To je rekao kao da je sve sasvim normalno, novi đak je došao u našu školu. Kao da je Oli neko ko će se samo stopiti sa okolinom i jedva da će ga neko i primetiti.

Ali *ja* ga jesam primetila. Teško da ga neko i ne bi primetio, čak i da ga gospodin Filding nije predstavio. Taj novi Oli ima tamnobraon oči, koje podsećaju na slatku čokoladu što se topi. Njegova pomalo dugačka kestenjasta kosa sva je meka i talasasta. I njegova koža je nekako braonkasta – zlatkasta kao da veći deo vremena provodi na sunčanoj plaži, čak i u januaru. Nisam mogla da prestanem da ga gledam. Srce mi je čudno zaigralo, kao da je lupalo dvostruko brže. To mi se nikada pre nije desilo – dobro, ne na ovaj način – i nisam bila sigurna da li mi se to sviđa, pogotovo jer sam osetila da mi obrazu bukne. Marša se iskezila na mene i promrmljala mi: „*Pocrvenela si.*“

„Ti si došao iz Londona, zar ne, Oli?“ pitao je profesor Filding.

London. Opa. Otkud on u oronulom starom priobalnom gradiću kao što je Tarmut? Nisam mogla da prestanem da buljim. Odmah se moglo reći da nije odavde, na prvi pogled. Nekako je... egzotičan. I nekako je delovalo da mu je skroz prijatno da tu sedi, iako su svi buljili u njega.

U grudima mi se steglo, a srce mi je i dalje stvarno brzo lupalo. Izvadila sam svoju čupavu pernicu da brljam po njoj da Oli ne bi pomislio da sam neka ludača koja zuri.

„Izvinite; Kesi, šta to radiš?“ pitao me je profesor Filding uz smešak.

„Ja, ovaj, ništa“, promumlala sam. Bila sam izvadila i četku i zapravo sam *češljala* svoju pernicu a da nisam ni bila svesna toga. Ponašala sam se kao da imam sedam godina, a ne trinaest i po, i pravila potpunu budalu od sebe. Kao da sam zaboravila kako normalno da se ponašam.

„Možeš li da odložiš češljanje pernice za neki drugi put?“ zadirkivao me je profesor Filding.

Svi su mi se smejali dok sam vraćala četku nazad u torbu. Odlično. Prvo što je Oli video u vezi sa mnom jeste da se prema pernici ponašam kao prema ljubimcu.

„Dobro onda“, nastavio je profesor Filding, „bio bih vam zahvalan ako biste pomogli Oliju da se uklopi i pokazali mu koliko smo mi u ovoj školi ljubazni i gostoprимljivi.“ Onda se iskezio na sve nas i uzeo dnevnik.

Nisam čula kada je prozvaao moje ime prvi put. Glava mi je bila puna Olija i smišljanja kako da budem ljubazna i gostoprmljiva. Da mu ponudim da ga povedem u obilazak? Da budem njegov lični vodič? Pitam ga šta radi van škole? Mogu da mu kažem da na odmoru dosta ljudi ide dole niz ulicu i da su kod Zesta odlični bageti.

„Kesi Maloun! Da li je tu?!“ dozivao me je profesor Filding i ja sam se još više zajapurila.

„Jao, izvinite“, promumlala sam. „Ovde sam.“

„Vidim da si tu, Kesi. Barem vidim da si *fizički* prisutna. Ali plašim se da su ti misli negde daleko.“ Letimice je pogledao Olija i nasmejao se kroz nos.

„Izvinite“, ponovo sam promrmljala. Ivi je počela da se ceri i namiguje u Olijevom smeru. I Marša je ponovo uhvatila moj pogled. Pogledala je u Olija i onda u mene i znala sam da je odmah zaključila gde su mi misli odlutale.

Ja sam i dalje bila u dilemi kako da *lično* pomognem Oliju da se uklopi u našu školu...

Prvi čas, engleski. Pogled mi je neprestano bežao ka Oliju kao da ne mogu da ga kontrolišem. Bežao, samo ode. Beži – beži čak i dok sam se svojski trudila da ga prikujem za svoju svesku. Toliko sam se trudila da mi ne beži, jer nisam htela da me profesorka Rešli (profesorka veštica u našoj školi) zamrzi još više nego što me već mrzi. Ipak, mislim da je Oli primetio, jer u jednom

trenutku kada mi je pogled opet pobegao, oči su nam se srele načas i, u pedesetom deliću sekunde, nas dvoje smo se gledali. Sve je nekako bilo kao u usporenom filmu i nestvarno (možda sam taj deo samo umislila). I prilično sam sigurna da mu se krajičak usana *nasmేశio*.

Srce mi je podivljalo i uplašila sam se da će Prognitelj Pol, koji je sedeo na otprilike tri centimetra od mene, čuti i da će pomisliti da lupa zbog *njega*. Morala sam da se nateram da nastavim da pišem jer me je profesorka Rešli neprestano streljala pogledom iza katedre. Na poslednjem roditeljskom sastanku rekla je mojim roditeljima da imam „problematičnu narav“ i da mi „ništa ne drži pažnju“. Kako nešto da mi drži pažnju kada sam se odjednom zacopala, bez najave? Ako sam počela da češljam pernicu, kakve su onda bile šanse da se koncentrišem na poeziju Teda Hjuza?

Na odmoru, zgrabila sam Maršu i Ivi da ih pitam kako bi trebalo da sprovedem svoj plan upoznavanja. „Gospode bože“, Marša se smejala. „Nikada nisam videla da se ovako ponašaš zbog nekog dečka, Kesi...“

Slegla sam ramenima. „Pa, nikada nije ni postojao neko poput Olija u našoj školi, zar ne?“

„U pravu si“, rekla je prevrnuvši očima. „Mada, nije moj tip...“

„Ni moj“, dodala je Ivi, „ali sladak je. Sve devojčice pričaju o njemu.“

„Pa zašto onda i ja ne bih pričala?“ pitala sam, sada već malo odvažnije.

„Nema razloga!“ rekla je Marša.

„I... šta da radim?“

Marša sleže ramenima. „Samo idi i pronadi ga i budi ono što jesi. Prijatna, pričljiva i prirodna.“ Zvučalo je kao da je to nešto najprostije na svetu.

„Ovaj, dobro“, iskezila sam se. „Oдох odmah.“

Ali moja hrabrost je ubrzo počela da iščezava. Nikada nisam imala dečka. To svi znaju. Marša se zabavljala sa Bilijem Tompsonom, a Ivi se dva puta poljubila sa Džoijem Armstrongom na Božićnoj priredbi. Nisu se čak ni za ruke držali.

Dok sam se šunjala po školskom dvorištu, usta su počela da mi se suše, a ruke znoje (super!). I onda sam ugledala Olija naslonjenog na ogradu na kraju terena, a Pijavica Amber je već uveliko bila tu. Zabacivala je svoju besprekorno ravnu plavu kosu i kezila se na njega razrogačena. Zapravo, izgledala je kao *ludača*. Prišla sam. „Znači, ti si iz Londona?“ Čula sam je kako ga pita onim svojim iritantnim piskavim glasom.

„Da“ rekao je on. „Dospelili smo se pre nekoliko nedelja.“

„Da li ti se sviđa?“ U tom trenutku je već vrtela kosu oko prsta. Malo mi je falilo da se isprovraćam na travu.

„Valjda.“ Nasmehio joj se. „Tek sam počeo da se navikavam, da se snalazim okolo...“

„Kladim se da je super u Londonu...“

Oli sleže ramenima. „Pa jeste, šta znam, lepo.“

„Da. Da“, rekla je klimajući glavom. „Znam šta hoćeš da kažeš.“

Odakle zna šta hoće da kaže? Kladam se da nije ni bila u Londonu. Obigravala je oko njega, sva vesela i zadihana kao štene. Samo što nije počela da ga liže po faci. „Oh, zdravo, Kesi“, ciknula je kada je opazila kako opušteno prilazim. „Jesi li sredila... *ono*?“

„Šta ono?“ nisam znala o čemu priča, ali sam htela da prosto nestane kao oblak dima. Oli je gledao u mene, a kada se nasmešio, podišli su me žmarci. Kao da je svaka ćelija u mom telu... *zasijala*.

„Pa znaš“, podsmehivala se ona. „Zar nisi pričala kako je nešto različitih veličina?“ Prasnula je u smeh.

Jao, gospode. Zašto sada mora to da pominje? I dalje se kikotala, a Oli je bio zbunjen i ja sam se zapitala odakle mi uopšte ideja da ću jednostavno moći da mu pridem i počnem da ćaskam sa njim kao prijatelj. „Ne znam o čemu pričaš, Amber“, rekla sam što sam dostojanstvenije mogla. Onda sam preklopila levu ruku preko leve strane tela i otišla što sam brže mogla kako bih našla Maršu i Ivi.

Nas tri smo otišle da kupimo baget na odmoru. „Amber mi je sve upropastila“, rekla sam im kada smo se stisnule na klupi na ulici. „Počela je da priča o različitim veličinama.“ Pipnula sam svoju levu stranu, gde sam pret hodno ugurala malo toalet-papira. Naša škola koristi sve

najjeftinije proizvode tako da je papir baš grebao. Plašila sam se da ću šuštati ako se budem pogrešno pomerala.

„Koga još briga za nju?“ rekla je Marša. „Ona je praznoglava.“

„Nebitno“, ubacila se Ivi, „zaboravi na nju. Šta je bilo sa Olijem?“

„Šta s njim?“ rekla sam snuždeno.

„Pa, ako ti se toliko sviđa, pozovi ga da izađete ili nešto...“

„Šta ti pada na pamet!“ uzviknula sam.

„A zašto da ne?“ pitala je Ivi slegnuvši ramenima. „Ionako je više nego očigledno. Buljila si u njega tokom celog časa...“

„I prozivke“, istakla je Marša.

„Nisam buljila!“

„Dobro. Nisi buljila.“ Ivi je prihvatila ovo. „Samo si balavila, može tako?“ Parče hleba je izletelo iz Maršinih usta i palo na trotoar kad je prasnula u smeh.

„Nisam balavila“, zamuckivala sam.

„Dobro“, reče Marša. „Šta smo radili na engleskom?“

„Radili smo, ovaj...“

„Nešto te ne služi pamćenje?“ pitala je Ivi.

„Malo sam... sanjarila. Još uvek se nisam navikla na školu posle raspusta.“

„Kako da ne“, smejuljila se Ivi odgrizavši ogroman deo s kraja bageta. „Pitam se samo o čemu si sanjarila.“

„Ni o čemu posebnom“, rekla sam i sve smo počele da se valjamo od smeha. Odmah mi je bilo bolje, čim

nisam u školi već sama sa Maršom i Ivi, koje uvek uspevaju da me nateraju da vidim i smešnu stranu stvari. A Oli mi se *stvarno* nasmešio – na prozivci i na igralištu. Pomisao na te osmehe kružila je mojom glavom do kraja dana.

♡ Utorak, 5. januar ♡

Kako je Oliju pošlo za rukom da postane tako popularan za samo jedan dan? Živim u Tarmutu celog života i ljudi me ne jure da pričaju sa mnom i postavljaju mi pitanja, kao što se njemu dešava. Pola vremena su to Amber, Džejd, Nataša i ostatak njene ekipe. Onda su na red došli Sem, Džoi i još neki dečaci, tako da mi izgleda da je već stekao neke drugove. Nikako nisam mogla da se nateram da pričam sa njim kada ima toliko ljudi okolo.

A onda, prvi čas posle odmora, videla sam ga kako pomalo izgubljeno luta po hodniku. „Zdravo“, rekla sam kada je prošao pored mene. Takođe sam se ljubazno iskežila, nadajući se da će na osnovu tog osmeha zaključiti da može da mi se obrati ako mu zatreba nekakva pomoć, i to *bilo kakva* pomoć. Takođe sam se i molila bogu da mi ostaci ručka nisu ostali između zuba.

„Zdravo“, rekao je. Onda je zastao i pogledao me onim svojim toplim kestenjastim očima, zbog čega sam